

Μεσογαίας Νικόλαος για νόμο περί “γάμου” ομοφυλόφιλων: “Η αμαρτία της παρά φύσιν ασέβειας είναι μεγάλη” - “Δεν θα σιωπήσουμε, ούτε θα εγκατα-λεί-ψουμε τον αγώ-να”

[/ Γενικά Θέματα](#)

Με εγκύκλιό του ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος](#) αναφέρθηκε στην εισαγωγή του Τριωδίου και στον νόμο περί “γάμου” ομοφυλόφιλων ζευγαριών.

“Η αμαρτία της παρά φύσιν ασέβειας είναι μεγάλη. Δεν είναι όμως μόνον αμαρτία κάποιων λίγων ανθρώπων, αλλά είναι και αμαρτία μιάς ολόκληρης κοινωνίας. Ούτε πάλι είναι αμαρτία του σήμερα, αλλά αμαρτία που κυοφορείται εδώ και χρόνια. Και το χειρότερο, αυτό συνέβη στη χώρα μας, μια χώρα με Ορθόδοξη ζωή και θαυμαστή ιστορία, γεμάτη από αγίους και σημεία θεϊκής παρουσίας, με αξιοζήλευτη οικογενειακή παράδοση, μια χώρα πραγματικά ευλογημένη. Πως να το αντέξει κανείς αυτό; Πως να το συγχωρήσει; Και να σκεφθεί κανείς ότι άνθρωποι δικοί μας, που τους εμπιστεύθηκε με την ψήφο τους ο λαός μας, που βαπτίσθηκαν στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας μας, αυτοί περιφρόνησαν τη φωνή

της, ανήρεσαν το βάπτισμα με την ψήφο τους, αυτοί που εμφανίζονται στις εκκλησιές μας, που τιμήθη-καν από τον πιστό λαό και ευεργετή-θηκαν από την Εκκλησία μας πολλα-πλως και κατ' επανάληψιν, λέρωσαν τα χέρια τους με την ψήφο της ανευ-θυνό-τητας τους, λάσπω-σαν το κύρος τους. Και όχι μόνον. Τελικά, δεν ψήφισαν απλά τον νόμο• τον υποστήριξαν με πάθος, τον επέβαλαν με πείσμα, τον γιόρ-τασαν προκλητικά. Μόλυναν την τιμή τους, ασέβησαν οικτρά στην αποστολή τους”, υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

“Να γνωρίζετε όμως ότι όλοι εμείς που φέρουμε το βάρος της πνευμα-τικής πατρότητας, δεν θα σιωπήσουμε, ούτε θα εγκατα-λεί-ψουμε τον αγώ-να, ούτε θα αρνηθούμε την ευθύνη μας. Θα συνεχί-ζουμε να ομολογούμε την αλήθεια και να δείχνουμε τον φωτεινό δρόμο. Αποστολή της Εκκλη-σίας είναι να αναδείξει και να διασώσει την ανθρώπινη αξία. Χρέος της πολιτείας είναι να προστατεύσει την αξιο-πρε-πεια. Όταν κλονίζεται η αξία, τότε παραλύει η αξιοπρέπεια, δεν υπάρ-χει. Γι' αυτό και προς τους πολιτι-κούς διαχειριστές της ζωής μας θα συνεχίσουμε να υψώνουμε φωνή: Μη τσα-κίζετε τον άνθρω-πο• σεβαστείτε την αξία του, είναι απροσμέτρητη. Τιμή-στε την οικογέ-νεια• είναι θεσμός ανεκτίμητος. Αγκαλιάστε θερα-πευ-τικά όσους έχουν προ-βλημα• αυτό χρειάζονται. Μη τους τσαλακώνετε παίζοντας νομοθε-τικά με τα παθο-λογικά δικαιώματά τους. Προστατεύστε την κοινωνία από τις αρρώ-στιες της”, τόνισε.

Παρακάτω ολόκληρη η εγκύκλιος:

«Ἐν ὄψει τοῦ Τριωδίου καὶ σχόλιο στὸν πρόσφατο νόμο
περὶ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου»

Πρὸς

Τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Προσφιλῆ τέκνα ἐν Κυρίῳ καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μας,

Ὁ Μητροπολίτης σας καὶ ὅλοι οἱ ἐφημέριοι καὶ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας σᾶς εὐχόμαστε καλὸ καὶ εὐλογημένο Τρι-ώδιο, τὸ ὁποῖο χαρακτηρί-ζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς «Πύλη τῆς Μετανοίας», ἐνῶ ἡ Μεγά-λη Τεσσαρακοστὴ ἀποκαλεῖται «Ὁδὸς Με-τα-νοίας». Σήμερα ξεκι-νοῦμε μία πορεία μετανοίας καὶ πνευμα-τικῶν ἀγώνων. Ἡ μετάνοια κατέ-χει κεντρικὴ θέση στὴ ζωὴ μας ὡς πιστῶν, ἰδιαίτερα ὅμως βρίσκεται στὸ ἐπί-κε-ντρο αὐτῆς τῆς περιόδου, μάλιστα φέτος ποὺ τὸ ξεκίνημά της συνδυ-άζεται μὲ τὰ γνω-στὰ πρωτοφανῆ γεγο-νότα ποὺ ἔχουν προξενήσει ἐντά-σεις, μεγά-λη ἀπογοή-τευση, πικρία καὶ βαθεῖα θλίψη στὶς

καρδιές μας. Ἡ ἀφροσύνη, ὁ παραλογισμός, ἡ ἀμαρτία, ἡ ἠθικὴ ἐκτροπὴ στὸ ἀποκορύφωμά τους. Ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὸν νόμο. Στὴν πατρίδα μας. Ποιὸς θὰ τὸ φανταζότανε αὐτό;

Μὲ μεγάλη ἀπορία, ὄχι ὅμως καὶ μὲ ιδιαίτερη ἔκπληξη, γίναμε μάρτυρες προσφάτως μιᾶς ἀκατανόητης προσπάθειας μεθοδευμένης ψήφισης ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κοινοβούλιο, μάλιστα μὲ τὴ σύμπραξη τελικῶς πέντε κομμάτων, τοῦ γάμου ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καὶ τῆς συναφοῦς μὲ αὐτὸν δυνατότητος ἀποκτήσεως τέκνων, κάτι ποὺ προσβάλλει καίρια καὶ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ἀξία καὶ ἀξιοπρέπεια, τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι φτάσαμε στὴ νομοθετικὴ ἐξίσωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας μὲ νέες μορφές συμβίωσης, ποὺ ἀντιβαίνουν παντελῶς στοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ τοὺς ψυχοκοινωνικοὺς νόμους καὶ ἀσεβοῦν στὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, μὲ ἔωλα ἐπιχειρήματα ἠθικοῦ ἐπικαλύμματος ὑποστήριξης τῶν δικαιωμάτων τῶν προ-ϊόντων αὐτῶν, δηλαδὴ τῶν δύστυχων παιδιῶν.

Εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς τὸν λόγο ποὺ ὀδήγησε σὲ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση τῆς Κυβερνήσεως, τὴ λογικὴ ποὺ δικαιολόγησε τὴν πιεστικό-τητα μὲ τὴν ὁποία ἄσκησε τὴν πολιτικὴ της καὶ τὴ σπουδὴ καὶ ἐμμονὴ της παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις καὶ στελεχῶν της καὶ ποικίλων φορέων, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ποιὸς ὁ λόγος γιὰ ἕναν τέτοιο νόμο; ποιά ἡ ἀνάγκη; πόσους ἀφορᾷ ἄμεσα; πόσες τελικὰ εἶναι αὐτὲς οἱ περιπτώσεις ποὺ χρήζουν νομοθετικὴ θεραπεία; Γιατί αὐτὲς οἱ μεθοδεύσεις; Γιατί νὰ προκληθεῖ τόσοσ διχασμὸς καὶ ἀναστάτωση στὴν κοινωνία; Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνα νομοσχέδιο ποὺ ἀφορᾷ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν ἠθικὴ, ποὺ ἀνατρέπει ἱστορικὲς ἀξιακὲς σταθερές, μάλιστα μέσα σὲ περίοδο τρομακτικῆς δημο-γραφικῆς κρίσης, νὰ ψηφίζεται μὲ προκλητὴ βου-λευτικὴ ἀποχὴ τοῦ κυβερνῶντος κόμματος καὶ προκλητικὲς συνειδησιακὲς πιέσεις;

Τὸ νομοσχέδιο ὅμως δυστυχῶς ψηφίσθηκε! Ἀπέναντί μας ἔχουμε πλέον ἕναν ἀπαράδεκτο νόμο καὶ μιὰ τραγικὴ πραγματικό-τητα ποὺ περιγράφεται ἀπὸ μιὰ ἀλληλουχία ἐπερχομένων προβλημάτων.

Πρῶτο πρόβλη-μα τὰ δύστυχα παιδιὰ πού θὰ υἰοθετοῦνται κατὰ παραγγελίαν καὶ θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ μεγα-λώσουν μέσα σὲ περι-βάλλον έντελῶς αντίθετο μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, τὶς εὐαγγελικὲς ἐπιταγὲς καὶ τὶς ἠθικὲς προϋποθέσεις. Τὸ πρόβλημά τους δὲν εἶναι ὅτι δὲν θὰ ἔχουν πατέρα ἢ μητέρα, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἔχουν ἀντὶ γιὰ μητέρα πατέρα ἢ ἀντὶ γιὰ πατέρα μητέρα. Ἡ σύγχυση εἶναι προφανής. Ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ ψευτο-οικογένεια προξενεῖ καὶ στέρηση καὶ σύγχυση στὶς παιδικὲς ψυχές. Τὸ πρόβλημα αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι μεγα-λύτερο πού γεννήθηκαν ἀπὸ ὅταν καὶ ἂν ὀρφανεύσουν.

Δεύτερο πρόβλημα, ὅλα τὰ παιδιὰ μας πού ἐφ' ἐξῆς, ἀπὸ τὴν τρυφε-ρή τους κιόλας ἡλικία θὰ ἐκτίθενται καὶ θὰ ἐθίζονται σὲ εἰκόνες ἀφύσικης πραγματικότητας. Θὰ μπερδεύονται ἀπὸ αὐτὰ πού θὰ βλέ-πουν καὶ θὰ ἀκοῦν καθημερινά. Σὲ λίγο κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει στὸ μυαλό τους τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα καὶ τὸ ἠθικὸ ἀπὸ τὸ ἀνήθικο. Μιὰ κοινωνία πρωτοφανοῦς σύγχυσης ταυτότητας ξεπροβάλλει ἐφιαλτικά.

Ἐπάρχει καὶ ἕνα τρίτο• ὁ γάμος, ὅπως ψηφίστηκε, ὑποβαθμίζει τὴν οἰκογένεια καὶ καταρ-ρακώνει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁμορφιὰ καὶ ἱερότητά του. Σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι νὰ ἐνώσει τοὺς δύο, τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Ὁ γάμος τῶν ὁμφυλόφιλων ζευ-γαριῶν διχάζει ἀμφοτέρους. Ὅταν οἱ ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς δὲν ἐναρ-μονίζονται μὲ τὸ σῶμα, τὴ βιολογία καὶ τὴ φύση, ὁ ἄνθρωπος εἶναι διχασμένος. Ὅταν δύο διχασμένοι συμβιώ-νουν καὶ ἀναπαράγονται, τότε πολλαπλασιάζεται ὁ διχασμὸς τους. Ὅταν νομιμοποιεῖται καὶ θεσμοθετεῖται ἀδιάντροπα μιὰ καταστρο-φικὴ ἀμαρτία γιὰ ὅσους τὴν διαπράττουν, μεταδίδεται καλπάζοντας καὶ διασπείρεται ἀνεξέ-λεγκτα ἀνάμεσα καὶ στοὺς ἀνυποψίαστους. Ἐκεῖ ὀδηγοῦν τὸν ἄνθρω-πο οἱ νέες ἀντιλήψεις. Ἐκεῖ καταντοῦν τὴν κοινωνία. Σὲ αὐτὸν τὸν γκρεμὸ μᾶς ἔσπρωξαν οἱ κυβερνητικοὶ προστάτες μας.

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ καὶ τὴν ἀπειλὴ τῆς οἰκολο-γικῆς καταστροφῆς, στὴν ὁποία ὀδηγηθήκαμε βιάζοντας ἀλό-γιστα τὴ φύση. Ἡ φύση ὅμως βιάζεται καὶ ὅταν εἰσάγονται στὴ ζωὴ μας διαφυ-λικὲς πρακτικὲς πού ἀγνοεῖ ἢ φυσιολογικὴ τάξη, ὅταν μιᾶμε γιὰ πολλὰ φύλα πέραν τῶν δύο, αὐτῶν τοῦ ἄνδρα καὶ τῆς γυναίκας, ὅταν ἡ γυναῖκα καταντάει μηχανὴ παραγωγῆς καὶ προσ-βάλ-λεται ἡ μητρότητα, ὅταν ἡ θηλυκότητα θυσιάζεται στὸν βωμὸ τῆς σεξουαλικότητας, ὅταν ἀλλοιώ-νεται ἡ ἀνθρώπινη ταυτότητα.

Ἡ ἀπειλή κατὰ τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας ἀποτελεῖ κίνδυνο μεγα-λύτερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ. Τὸ ἓνα κατὰ-στρέφει τὸ περιβάλλον, τὸ ἄλλο βιάζει καὶ καταβροχθίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν εὐτε-λίζει, τοῦ συντριβεῖ τὴν ἀξία, τὸν τελειώνει. Δυστυχῶς!

Ἡ ἀμαρτία τῆς παρὰ φύσιν ἀσέβειας εἶναι μεγάλη. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἀμαρτία κάποιων λίγων ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀμαρτία μιᾶς ὁλόκληρης κοινωνίας. Οὔτε πάλι εἶναι ἀμαρτία τοῦ σήμερα, ἀλλὰ ἀμαρτία ποὺ κυοφορεῖται ἐδῶ καὶ χρόνια. Καὶ τὸ χειρότερο, αὐτὸ συνέβη στὴ χώρα μας, μιὰ χώρα μὲ Ὁρθόδοξη ζωὴ καὶ θαυμαστὴ ἱστορία, γεμάτη ἀπὸ ἀγίους καὶ σημεῖα θεϊκῆς παρουσίας, μὲ ἀξιοζήλευτη οἰκογενειακὴ παράδοση, μιὰ χώρα πραγματικὰ εὐλογημένη. Πῶς νὰ τὸ ἀντέξει κανεὶς αὐτό; Πῶς νὰ τὸ συγχωρήσει;

Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ἄνθρωποι δικοὶ μας, ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκε μὲ τὴν ψῆφο τους ὁ λαὸς μας, ποὺ βαπτίσθηκαν στὴν κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτοὶ περιφρόνησαν τὴ φωνή της, ἀνήρεσαν τὸ βάπτισμα μὲ τὴν ψῆφο τους, αὐτοὶ ποὺ ἐμφανίζονται στὶς ἐκκλησιές μας, ποὺ τιμήθη-καν ἀπὸ τὸν πιστὸ λαὸ καὶ εὐεργετή-θηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας πολλα-πλῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν, λέρωσαν τὰ χέρια τους μὲ τὴν ψῆφο τῆς ἀνευ-θυνό-τητας τους, λάσπω-σαν τὸ κῦρος τους. Καὶ ὄχι μόνον. Τελικά, δὲν ψήφισαν ἀπλὰ τὸν νόμο • τὸν ὑποστήριξαν μὲ πάθος, τὸν ἐπέβαλαν μὲ πείσμα, τὸν γιόρ-τασαν προκλητικὰ. Μόλυναν τὴν τιμὴ τους, ἀσέβησαν οἰκτρὰ στὴν ἀποστολή τους.

Ἄντὶ νὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους τους τὸ δράμα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορίας, αὐτοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν πρώτη πολίτη τῆς χώρας μας πανηγύριζαν ἀσεβῶς καὶ προκλητικῶς σὲ δυσῶνυμα κέντρα γιὰ τὴ δῆθεν νίκη τους. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγαλύτερη ἀμαρτία καὶ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ποὺ ὅλως ἀσυνέτως ψήφισαν. Τὸ πρόβλημα πλέον δὲν εἶναι κάποια ἄτομα ποὺ μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς πολιτείας ταλαιπωροῦνται διότι δὲν τὰ βρῆκαν μὲ τὴ φύση τους, ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ ὀδηγοῦν τὸ μέλλον μας στὴν καταστροφὴ καὶ τὰ παιδιὰ στὴ σύγχυση καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ βροῦν μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τὴ λογικὴ, μὲ τὴν εὐθύνη καὶ τὴ συνείδησή τους.

Καὶ κάτι ἀκόμη • Ἄν ἐξαίρεσει κανεὶς αὐτοὺς ποὺ βγῆκαν μὲ τὸ λάβαρο τοῦ αἵσχους καὶ πανηγύριζαν γιὰ τὴν ὑπερψήφιση τοῦ νόμου, δὲν εἶναι λίγοι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ψηφίσουν, ἀφοῦ ὑπέ-στησαν πολιτικὸ βιασμὸ καὶ ἀνελέητο ἐκβιασμὸ. Οἱ πρῶτοι ἐγκλη-ματοῦν, οἱ δεύ-τεροι εἶναι θύματα. Μπορεῖ ἴσως γι' αὐτὸν τὸν λόγο νὰ ἔχουν ἐλαφρυντικά, διερωτώμεθα ὅμως ἂν ἀξί-ζουν πλέον νὰ σηκώ-νουν τὸ βάρος τοῦ ὑπεύ-θυνου ἐκπροσώπου τοῦ λαοῦ στὴ Βουλὴ καὶ κατὰ πόσον ἡ ἀγνόηση τῆς κραυγῆς τῆς Ἐκκλησίας διαταράσσει τὴ σχέση τους μαζί της.

Άγαπητά μας τέκνα καὶ ἀδελφοί,

Τὸ κακό, ἡ ἀπόλυτη ἐκτροπή, ἡ ἀμαρτία ἤδη ἐπικρατοῦν στὶς κοινω-νίες μας καὶ πλέον ροκανίζουν ἀκόμη καὶ τὸ ὑπαρκτικὸ μέλλον μας. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε πρὶν δέκα μέρες εἶναι ὅ,τι χειρότερο στὴ σύγ-χρονη ἱστορία. Καὶ οἱ συνέπειές του ἀνυπολόγιστες. Ἡ κοινωνία μας ἀλλάζει. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ταυ-τότητά της. Εἶναι σὰν νὰ βιώνουμε πάλι τὴν πτώση, σὰν νὰ θρηνοῦμε ὅπως ὁ Ἀδὰμ ἔξωθεν τοῦ Παραδείσου. «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

Νὰ γνωρίζετε ὅμως ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ποὺ φέρουμε τὸ βάρος τῆς πνευμα-τικῆς πατρότητος, δὲν θὰ σιωπήσουμε, οὔτε θὰ ἐγκατα-λεί-ψουμε τὸν ἀγῶ-να, οὔτε θὰ ἀρνηθοῦμε τὴν εὐθύνη μας. Θὰ συνεχί-ζουμε νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ δείχνουμε τὸν φωτεινὸ δρόμο. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλη-σίας εἶναι νὰ ἀναδείξει καὶ νὰ διασώσει τὴν ἀνθρώπινη ἀξία. Χρέος τῆς πολιτείας εἶναι νὰ προστατεύσει τὴν ἀξιο-πρέ-πεια. Ὅταν κλονίζεται ἡ ἀξία, τότε παραλύει ἡ ἀξιοπρέπεια, δὲν ὑπάρ-χει. Γι' αὐτὸ καὶ πρὸς τοὺς πολιτι-κοὺς διαχειριστὲς τῆς ζωῆς μας θὰ συνεχίσουμε νὰ ὑψώνουμε φωνή: Μὴ τσα-κίζετε τὸν ἄνθρω-πο• σεβαστεῖτε τὴν ἀξία του, εἶναι ἀπροσμέτρητη. Τιμῆ-στε τὴν οἰκογέ-νεια• εἶναι θεσμὸς ἀνεκτίμητος. Ἀγκαλιάστε θερα-πευ-τικὰ ὅσους ἔχουν πρό-βλημα• αὐτὸ χρειάζονται. Μὴ τοὺς τσαλακώνετε παίζοντας νομοθε-τικὰ μὲ τὰ παθο-λογικὰ δικαιώματά τους. Προστατεῦστε τὴν κοινωνία ἀπὸ τὶς ἀρρώ-στιες της.

Ἄλλὰ καὶ ὅλοι ἐμεῖς, ἀγαπητά μας τέκνα καὶ ἀδελφοί, ἄς κρα-τή-σουμε τὸν αὐτοσεβασμὸ μας, τὴ χαρὰ μας ποὺ γεννη-θήκαμε ἄνθρωποι. Δὲν εἴμαστε σεξουαλικὰ ὑποκείμενα· εἴμαστε ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εὐλο-γημένοι μὲ τὴν τιμὴ καὶ περικοσμημένοι μὲ τὴ δόξα τοῦ φύλου, δηλαδή οἱ ἄνδρες μὲ πραγματικὴ ἀνδροπρέπεια καὶ οἱ γυναῖκες μὲ γνήσια θηλυ-κότητα καὶ χάρη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς χάρισε τὴν πνοή Του σὲ «ἄρσεν καὶ θῆλυ». Σὲ τέτοιους τὴν ἐμπι-στεύθηκε, σὲ τέτοιους χάραξε τὴν εἰκόνα Του. Ὅχι σὲ κάτι ἄλλο. Αὐτὸ διδάσκει ἡ σοφὴ Ἐκκλησία μας. Ἄς ἀνανεώ-σουμε ὅλοι μας τὸν σύνδεσμο μαζί της, ἄς τὸν ἐξυγιάνουμε καὶ ἄς τὸν κάνουμε στενότερο καὶ δυνατότερο. Μόνον ἔτσι θὰ ἀντέξουμε τὴν καται-γίδα τῶν ἀλλεπάλλη-λων ἐκτροπῶν καὶ τὸν βομβαρδι-σμὸ τοῦ ἀνήθι-κου παρα-λογισμοῦ τῆς ἀπροκάλυπτης ἀσέβειας. Οἱ κρίσεις δοκιμάζουν μὲν τὴν πίστη, ἀλλὰ καὶ γεννοῦν ἀγίους.

Τὸ Τριῶδιο ἀρχίζει. Εὐκαιρία νὰ ἀφυπνισθοῦμε ὅλοι. Καιρὸς νὰ «ἀνορθώσουμε τὰ παραλελυμένα γόνατα» καὶ νὰ ξαναχαράξουμε ὀρθὴ τροχιά στὴ ζωὴ μας. Ἀνάγκη γενικευμένης μετανοίας. Ὡς Ἐκκλησία ἐν σώματι νὰ μετανοήσουμε. Ἡ μετάνοια δὲν εἶναι γιὰ κάποιους ἄλλους• εἶναι γιὰ μᾶς, γιὰ ὅλους μας. Ὅπως ἡ Χαναναία ζήτησε ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριο, προκειμένου νὰ

θεραπευθεῖ ἢ δαιμονισμένη κόρη της, ἔτσι κι ἐμεῖς καλού-μεθα νὰ κλίνουμε γόνυ μετανοίας, ἄσχετα μὲ τὸ τί θὰ κάνουν οἱ ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ κρατηθεῖ ἡ κοινωρία μας στὰ πόδια της. Ἀλλά, γιατί ὄχι, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ἐπι-στρέψουν. Καλού-μεθα νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὴ συλλογικὴ ἁμαρτία ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐκεῖνοι στὴν «κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην» δοξολογοῦντες, κι ἐμεῖς στὸ καμῖνι τῆς σύγχρονης γενικευμέ-νης ἀποστα-σίας γρηγοροῦντες.

Ἄς τιμήσουμε μαζὶ μὲ τὸ δῶρο τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, τὶς οἰκο-γένειές μας, ἅς κρατήσουμε ζωντανὴ τὴν πίστη μας, ἅς ἐντεί-νουμε τὶς προσπάθειές μας στὸν ἀγῶνα τοῦ ἁγιασμοῦ μας καὶ ἅς ὑψώσουμε ἱκετη-ρίους χεῖρας πρὸς τὸν δωρεο-δότη ἐλεή-μονα Κύριο: «Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, μὴ μνησθῆς τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον».

Προσφιλῆ τέκνα καὶ ἀδελφοί μας,

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε (Α΄ Κορ. ιστ΄ 13),

καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β΄ Κορ. ιγ΄ 11)

Μετ'εὐχῶν καὶ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Καὶ ἅπαντες οἱ ἐφημέριοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ope.gr